

Απολογισμοί

/ [Γνώμες](#)

Γράφει ο Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας

Στην τελευταία στροφή του παλιού και στην πρώτη του νέου χρόνου είθισται να γίνονται οι απολογισμοί. Ανατρέχουμε σε ό,τι πέρασε, στα ευχάριστα και τα δύσκολα, στα όμορφα και στα άσχημα, επιθυμώντας να βάλουμε στην λήθη ό,τι μας έκανε να πονέσουμε, αλλά και να τονίσουμε στην καρδιά μας ό,τι μας ανέπαυσε και μας έδωσε χαρά. Οι απολογισμοί έχουν να κάνουν και με το καλαντάρι του χρόνου που έφυγε στην πολιτική, στον αθλητισμό, στα ξεχωριστά της ζωής. Το ερώτημα είναι πώς αποτιμούμε τελικά τι είναι σημαντικό και τι όχι; Υπάρχουν γεγονότα που μπορούμε να ξαναζήσουμε ή καθετί είναι μοναδικό;

Ο αρχαίος φιλόσοφος **Ηράκλειτος** έλεγε ότι δεν μπορείς να μπεις δύο φορές την ίδια στιγμή στον ίδιο ποταμό, γιατί η στιγμή δεν επαναλαμβάνεται. Η λήθη όμως κάποτε μπορεί αν είναι λυτρωτική. Κρύβει τις πληγές, όχι ότι τις εξαφανίζει, γι' αυτό και η ρήση ότι ο χρόνος είναι ο καλύτερος γιατρός δεν ισχύει, διότι κάθε

τραύμα αφήνει μικρές πληγές στο σώμα και την ψυχή, που μας ενοχλούν ανάλογα με τις μεταβολές του καιρού, χρονικές και των περιστάσεων της ζωής. Το θέμα είναι κατά πόσον μπορούμε να εκτιμήσουμε τις στιγμές μας, να ωριμάσουμε μέσα από αυτές, να κάνουμε καινούργιες αρχές, να μην νικηθούμε από τις ήττες μας, να ζητήσουμε την βοήθεια του Θεού όχι για να ξεχάσουμε, αλλά για να μάθουμε να εκτιμούμε όποιος και ό,τι έχουμε.

Αυτός ίσως είναι και ένας διαφορετικός απολογισμός. Ποιοι ήταν οι πολύτιμοι για μας την χρονιά που κλείνει; Χτίσαμε καινούργιες σχέσεις, δυναμώσαμε τις παλιές, ξεκαθαρίσαμε τι μας ενοχλεί, τι μας ενώνει, τι μας πληγώνει, τι μας κάνει να αισθανόμαστε μοναξιά και τι κοινωνία; Σχέση δεν είναι μια καινούργια ερωτική εμπειρία ή περιπέτεια. Σχέση είναι να μπορούμε να σπουδάσουμε τον άλλον άνθρωπο στον χαρακτήρα του, στα χαρίσματά του, να του δώσουμε από τον εαυτό μας, να τον συγχωρέσουμε για ό,τι δεν είναι για μας, να προσευχηθούμε να μας συγχωρεί για ό,τι δεν είμαστε γι' αυτόν. Σχέση είναι να μπορούμε να βλέπουμε στον άλλον άνθρωπο την εικόνα του Θεού και αυτό είναι πολύτιμο βήμα στον χρόνο, διότι μας κάνει να φεύγουμε από τον προσανατολισμό στο εγώ μας και να νιώθουμε ότι αξίζουμε στο «εμείς».

Για την Εκκλησία ο χρόνος είναι καιρός, δηλαδή ευκαιρία από την μία του ποιήσαι τω Κυρίω, να ζήσουμε κατά τις εντολές του Χριστού, να λειτουργούμε, να προχωρούμε δοξολογικά και ευχαριστιακά και αγαπητικά για τον Θεό που έγινε για μας άνθρωπος, και από την άλλη του ποιήσαι τω ανθρώπῳ, να νοιαζόμαστε για τον κάθε πλησίον μας, να γινόμαστε πλησίον του κάθε ανθρώπου, όπως μπορούμε. Γι' αυτό και στην εκκλησιαστική ζωή, στην ενορία όπου πηγαίνουμε, ας έχουμε κατά νου στον απολογισμό μας, να θυμηθούμε πρωτίστως πόσους από τους συνενορίτες μας γνωρίσαμε, για πόσους προσευχηθήκαμε, για πόσους νιώσαμε πιο οικεία. Αλλά και στο περιβάλλον μας αν ανοίξαμε την καρδιά μας, όπως επίσης και αν καταφέραμε να ακούσουμε, να συναισθανθούμε, να μειώσουμε εντάσεις, να νικήσουμε τον εαυτό μας.

Κι αν βρισκόμαστε λειψοί στο μέτρημα, ας μη αποκαρδιωθούμε. Δεν είμαστε μόνοι μας στον χρόνο, αλλά «έστι Θεός», που μας συντροφεύει και μας ενισχύει να βάλουμε αρχή μετάνοιας και αγάπης.

themistoklismourtzanos.blogspot.com